

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2001/23/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 4. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállam azon esetekben, amelyekben a munkavállaló az üzletátruházás következtében jelentős mértékben megromlott munkafeltételekre tekintettel munkaviszonyát maga szünteti meg – figyelemmel arra, hogy a munkáltató az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése alapján az átadóra kötelező és a munkavállaló számára kedvezőbb munkafeltételeket biztosító kollektív szerződést csak e szerződés hatályának lejártáig tartja be, és ezáltal a munkafeltételek romlását okozza – köteles a munkavállaló számára törvényileg jogot biztosítani arra, hogy a felmerült anyagi károkat részére a munkáltató a munkaviszony jogszerűtlen megszüntetése esetében előírtakkal azonos módon térítse meg?
2. Ha a munkáltató irányelv szerinti felelőssége az 1) kérdésben ismertetettnél szűkebb körű is, azt mégis oly módon kell-e átültetni, hogy például a munkabért és az egyéb járandóságokat a munkáltató által betartandó felmondási időre meg kell téríteni?

⁽¹⁾ A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv (HL L 82., 2001.3.22., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 98. o.).

2007. augusztus 27-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-397/07. sz. ügy)

(2007/C 269/54)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: E. Gippini Fournier és M. Afonso, meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy:
 - azáltal, hogy bizonyos feltételekhez kötötte a tőkeilleték alóli mentességek kötelező eseteinek alkalmazását;
 - azáltal, hogy közvetett adót vetett ki azon társaságok tényleges ügyvezetési központjának vagy székhelyének Spanyolországba történő áthelyezésére, amelyek nem tartoznak a

spanyolhoz hasonló adó hatálya alá a származási országban;

- azáltal, hogy közvetett adót vetett ki a valamely olyan harmadik államban alapított társaságok fióktelepein vagy állandó telephelyein keresztül végzett kereskedelmi forgalmi ügyletek megvalósításához felhasznált tőkére, amelyben nem alkalmaznak a spanyolhoz hasonló adót,

a Spanyol Királyság nem teljesítette az 1969. július 17-i 69/335/EKG irányelvből⁽¹⁾ eredő kötelezettségeit.

- A Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

- A 69/335 irányelv a status quo fenntartásáról rendelkezik a tagállamok azon lehetőségeit illetően, hogy azok újból bevezethessék a tőkeilletéket, vagy újból ezen adó hatálya alá vonhassák azokat az ügyleteket, amelyek jelenleg ez alól mentesek. Ennélfogva Spanyolország nem törölheti el a már megadott mentességeket és nem vethet ki adót mindazon ügyletekre, amelyekre a 4/2004 törvényerejű királyi rendelet (R.D.L.) külön rendszere lenne alkalmazandó, de nem tartoznának a korábbi 7. cikk 1. bekezdése b), illetve ba) pontjának hatálya alá. Spanyolorzágnak a 45. cikk 1. bekezdése B. pontjának 10. alpontjában foglalt mentességet kell alkalmaznia minden olyan ügyletre, amely a 4/2004 törvényerejű királyi rendelet külön rendszerének tárgyi hatálya alá tartozik, függetlenül attól, hogy e külön rendszer ténylegesen is alkalmazásra kerül-e vagy sem.

- A 69/335 irányelv 4. cikke a tőkeilleték alá tartozó ügyletek kimerítő felsorolását tartalmazza. A 4. cikk (1) bekezdésének g) pontja szerint tőkeilleték hatálya alá tartozik valamely társaság, egyesület vagy jogi személy tényleges ügyvezetési központjának áthelyezése, ha azt a tőkeilleték megállapítása szempontjából a fogadó államban tőketársaságnak tekintik, míg a származási államban nem tekintik annak. Következésképpen Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket a tényleges ügyvezetési központ vagy a székhely áthelyezése esetén, ha a tőketársaságra a származási tagállamban hasonló jellegű adót nem vetettek ki. Valamely tőketársaság székhelyének egy másik tagállamba való áthelyezése nem olyan ügylet, amely tőkeilleték-fizetési kötelezettséget keletkeztet, még abban az esetben sem, ha a társaság létesítő okirat szerinti tagállama nem szedett ilyen jellegű adót. Egyébiránt semmi sem bizonyítja, hogy a spanyol jogi szabályozást csak az adóelkerülés vagy csalás eseteiben alkalmazzák.

- Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket arra a tőkerészre, amelyet kereskedelmi forgalmi ügyletek megvalósításához használtak fel spanyol területen, fióktelepeken vagy állandó telephelyeken keresztül. Ahogyan azt a 69/335 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése világosan kimondja, Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket azokra a társaságokra, amelyeknek a tényleges ügyvezetési központja nem Spanyolországban, hanem valamely más tagállamban található. A 69/335 irányelv 2. cikkének (3) bekezdése a Spanyolországban

alkalmazotthoz hasonló jellegű intézkedést kizárólag abban a különleges esetben teszi lehetővé, ha a társaság székhelye és tényleges ügyvezetési központja valamely harmadik országban található. A csalás, illetve az adóelkerülés kérdését illetően a Bizottság hangsúlyozza, hogy a spanyol rendelkezéseket mindenféle arra vonatkozó korlátozás és különbségtétel nélkül alkalmazzák, hogy fennáll-e a csalás vagy az adóelkerülés esete. Következésképpen Spanyolország nem hivatkozhat érvényesen ezen indoklásra.

(¹) A tőkeemelést terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv (HL L 249., 25. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 11. o.).

A Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Olaszország) által 2007. augusztus 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – SALF SpA kontra Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) és Ministero della Salute

(C-400/07. sz. ügy)

(2007/C 269/55)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Az alapeljárás felei

Felperes: SALF SpA

Alperesek: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) és Ministero della Salute

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A 89/105 irányelv (¹) 2. és 3. cikkében foglalt, a valamely tagállam hatóságai és a gyógyszergyártó vállalkozások közötti viszonyokat olyan értelemben szabályozó előírásokat követően, hogy valamely gyógyszer árának vagy ára emelésének meghatározását az előzőek által szolgáltatott adatokra alapozza, de az illetékes hatóság által elismert mértékben, tehát a vállalkozások és a gyógyszerköltségek ellenőrzésére hatáskörrel rendelkező hatóság közötti tárgyalások alapján, ugyan ezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szabályozza „a valamennyi gyógyszerre vagy a gyógyszerek meghatározott kategóriáira” vonatkozó árfbefagyasztást, úgy határozva ezt meg, mint általános jellegű, legalább évente egyszer, a tagállamban fennálló makrogazdasági feltételek vonatkozásában felülvizsgálható eszközt.

A rendelkezés 90 napos határidőt tűz ki az intézkedésre a hatáskörrel rendelkező hatóságok számára, előírva, hogy ennek elteltekor be kell jelenteniük az esetleges áremeléseket és árcsökkentéseket.

Azt a kérdést kell feltenni, hogy e rendelkezés azon részét, amely az „esetleges árcsökkentésekre” vonatkozik, úgy kell-e értelmezni, hogy a valamennyi gyógyszerre vagy a gyógyszerek meghatározott kategóriáira vonatkozó árfbefagyasztás képezte általános jogorvoslaton túl előírásra kerül-e egy másik jogorvoslat is, nevezetesen a gyógyszerek valamennyi és meghatározott kategóriája ára csökkentésének lehetősége, vagy a hivatkozott „esetleges csökkentések” kizárólag a befagyasztott árú gyógyszerekre vonatkoznak?

2) Azt a kérdést kell feltenni, hogy a 89/105 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése – abban a részében, amelyben arra kötelezi a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságait, hogy évente legalább egyszer felülvizsgálatot végezzenek annak megállapítása céljából, hogy a makrogazdasági feltételek az árfbefagyasztás változatlan fenntartását indokolják-e – értelmezhető-e úgy, hogy – feltételezve, hogy az 1. kérdésre adott válasz lehetővé teszi az árcsökkentést – ezen intézkedés egy év folyamán többször is alkalmazható, és több év (2002-től kezdődően 2010-ig) során is megismétlődhet?

3) A 89/105 irányelv hivatkozott 4. cikke értelmében – azon előfeltételek fényében olvasva, amelyek az azon gyógyszerek árának ellenőrzésére irányuló intézkedések célján alapulnak, amely gyógyszereket a közegészség színvonalának javítása a megfizethető árú gyógyszerekkel történő megfelelő ellátás biztosítása, valamint annak követelménye határoz meg, hogy el lehessen kerülni, hogy az egymástól eltérő intézkedések akadályozzák, vagy torzítsák a gyógyszerek Közösségen belüli kereskedelmét – a közösségi joggal összeegyeztethetőnek lehet-e minősíteni az olyan intézkedések elfogadását, amelyek a költségeknek csak „becsült”, és nem „megállapított” gazdasági értékére vonatkoznak (a kérdés mindkét tényállásra vonatkozik)?

4) A gyógyszerköltségek maximumának tiszteletben tartására vonatkozó igényeket, amely maximum meghatározása az egyes tagállamok hatáskörébe tartozik, csak a gyógyszerköltségekhez kell pontosan vonatkoztatni, vagy pedig a tagállamok saját hatáskörébe tartozónak kell tekinteni azt a mérlegelési lehetőséget, hogy az egyéb egészségügyi költségekre vonatkozó adatokat is figyelembe lehet venni?

5) Az átláthatóságnak és a gyógyszerárak befagyasztására vagy általános csökkentésére irányuló intézkedésekben érdekelt vállalkozások részvételének az irányelvből következő elveit úgy kell-e értelmezni, hogy mindig és minden esetben szükséges-e előírni a rögzített ártól való eltérés lehetőségét (a 89/105 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése) és a kérelmező vállalat konkrét részvételét, következésképpen azt, hogy a hatóság megindokolja az esetleges elutasítást?

(¹) Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek árának megállapítását, valamint a nemzeti egészségbiztosítási rendszerekbe történő felvételüket szabályozó intézkedések átláthatóságáról szóló 1988. december 21-i 89/105/EGK tanácsi irányelv (HL L 40., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet 1. kötet 345. o.).